

Publikum, der benytter Bankerne, hvilke Forpligtelser der paahviler Bestyrelsen. Hvis der ønskes et Bankraad eller et Repræsentantskab i en Bank, mener jeg ikke, vi skal modsætte os et saadant Ønske, men det vil naturligvis være rigtigt, at det fastslaas, hvilken Myndighed og hvilke Forpligtelser et saadant Bankraad har, og ligeledes at Kunderne er bekendt med det. Hvorvidt vi skal gaa til under alle Forhold at give Pressen Adgang til Generalforsamlingerne, anser jeg ogsaa for noget tvivlsomt, men vil man give Pressen en saadan Ret, mener jeg, at man samtidig maa give Bankerne en Beskyttelse mod Misbrug, mod Udspredelse af tendentiøse eller urigtige Meddelelser. Vil man gaa til ved Loven at give Pressen en saadan Ret, maa man ogsaa søge at sikre Bankerne imod, at der paa den Maade kommer Ting ud, som er fejlagtige, og som kan være til Bankens Skade.

§ 9 har jeg allerede omtalt; den indeholder et positivt Forbud mod Spekulationer, som vi kan billige, og i øvrigt en Række Bestemmelser, som vi kan prøve nærmere i et Udvalg.

Gennem § 11 søger man at fastlægge Regler for Bankernes Likviditet. Rundt omkring, hvor man drøfter Bankvirksomhed og Lovregler derfor, tillægges der Likviditets-spørgsmaalet stor Betydning. Det ærede Medlem af det andet høje Ting Hr. Schovelin har gentagne Gange gjort sig til Talsmand for skærpede Likviditetsbestemmelser. Ogsaa et Medlem af Venstre har været med til i 1915 at stille positive Forslag i saa Henseende. De Forslag, der den Gang blev fremsat, blev forkastet efter stærk Opfordring fra den daværende radikale Handelsminister. Men det er alligevel et Spørgsmaal, om det ikke kan være rigtigt at tage det op paa ny med fornøen Hensyntagen til de praktisk foreliggende Forhold.

I § 13 er Forslaget inde paa en stærkere Konsolidering, og vi kan fuldt ud billige, at man søger en saadan stærkere Konsolidering. Vi kan derimod ikke være med til at træffe Bestemmelse om, at Udbyttefordelingen skal godkendes af Bankinspektøren for Generalforsamlingen. Vi ønsker heller ikke at være med til, at Ministeren, saaledes som det er anført i § 14, skal udnævne den ene Revisor. Jeg mener, at det maa være tilstrækkeligt, at man bestemmer, at der skal ansættes statsautoriserede Revisorer, men at det maa være Bankernes egen Ret at vælge, hvem det skal være.

I § 15 er det paalagt, at Offentliggørelse af Filialernes Regnskaber skal ske sammen

med Offentliggørelsen af Hovedbankens Regnskab. Det er en Imødekommenhed overfor de mindre Provinsbanker, som jeg finder naturlig. Ogsaa her maa man imidlertid tage Hensyn til de praktiske Forhold og ikke træffe Bestemmelser, som det er vanskeligt eller umuligt at gennemføre.

I § 16 bestemmes det, hvorledes man skal gaa frem, naar der er sket Tab i en eller anden Bank. Der skal da gives Indberetning til Bankinspektøren, naar 35 pCt. af Aktiekapitalen er tabt, og man fastsætter i øvrigt de nærmere Regler, navnlig om Bankens Likvidation. Jeg har tidligere fra denne Plads paapeget det urimelige i, at en enkelt Kreditor, som kun har et meget lille Beløb til gode — Ører eller Kroner — er i Stand til at erklære en Bank konkurs imod de øvrige Kreditors Ønske. Vi har haft Tilfælde af den Art i Kalundborg, og jeg kender personlig et saadant. Jeg mener, at det er urimeligt at saadanne Kreditorer, som kun har forsvindende ringe Beløb til gode, er i Stand til at erklære en Bank konkurs og dermed gaa bort fra den Likvidation, som ønskes fra anden Side. Derfor anser jeg det for rigtigt, at man tager dette Spørgsmaal op paa ny. Men ser vi paa Forslaget, som det foreligger fra den højtærede Minister, mener jeg, at det gaar alt for vidt til den anden Side, betydeligt videre, end jeg kan anse det for rigtigt. Tidligere har det været saaledes, at den enkelte Kreditor havde for stor Magt; nu forekommer det mig, at det bliver Ministeren, der faar for stor Magt. Jeg mener her, at den gyldne Middelvej passer bedst, og at man maa kunne finde en saadan Form, at man giver den enkelte Kreditor den Indflyelse og Ret, som tilkommer ham, men ikke en urimelig Ret, saa den kommer paa tværs af de øvrige Kreditorer.

§§ 18 og 20 omhandler specielt Bankinspektionen. Jeg skal om denne sige, at jeg tror, man skal være varsom med at give den for stor Magt og Myndighed, ligesom man ogsaa skal være varsom med at give den mere Arbejde, end den kan overkomme. Bankinspektionen har sin store Betydning. Men naar vi nu har op imod et Par Hundrede Banker, hver med sin Direktion og Bestyrelse, skal vi være forsigtige med at forflygtige det Ansvar, som disse Direktioner og Bestyrelser har, ved at gøre Bankinspektionen til en Slags Overdirektion, der fratager Bankdirektionen og Bestyrelsen noget af deres Ansvar. Bankinspektionen skal være et kontrollerende og vejledende Organ til — i det Omfang, som det er muligt for et enkelt